

Tanrı Misafiri – Gök Sofrası

“Sofra sofraya değer sofraya
Sofra sofraya bakar yaklaşır sofraya
Böylece gökten sofraya iner dağa”

Hızır ile Kırk Saat – Sezai Karakoç

Durmuş Günay Hocayı Isparta’daki evinde ziyaret etmeyi uzun zamandır arzu ediyorduk. Seyahat davetimize maalesef Osman Arı ve benim haricimde katılım olmadı. Biz iki kişinin “yeter sayı” olduğuna karar vererek cuma günü seyahati gerçekleştirmeye karar verdik.

Osman ve ben anlaştığımız üzere Bulgurlu Hacı Nuri Topbaş Camii’nde Cuma namazını kıldıktan sonra, camide buluştuk. Bu sade ve güzel camide imamın namaz öncesi yaptığı sohbet ve hutbe konusu hayatın içinden gerçekleri içeriyordu. İmam; “İslam toplumunun durumunu görmek için sabah namazına katılan cemaat sayısına ve mahkemelerde görülen dava dosya sayısına bakmak yeterlidir” diyordu imam namaz öncesi sohbetinde.

Namaz çıkışı yola koyulduk. Saat tam 14.00. Ataşehir’den otobana girince Durmuş Hocayı aradık. Hocanın önümüzdeki hafta sonu İstanbul’a gelme ihtimali vardı. Bir an, “madem Hoca İstanbul’a geliyor biz de gitmesek mi?” diye düşündük. Hoca siz bilirsiniz dedi. Osman “Hocam niyet edip yola çıktık, gitmemizde hayır vardır” deyince yola devam kararı aldık. Hocanın beklentisi saat 20.00’de Isparta’da oluruz şeklindeydi. Cuma akşamüstü olmasına rağmen nisbeten sakin bir trafik vardı. Yolda çok sayıda kamyon ve TIR’ın oluşunu ülkenin ekonomisinin canlılığı olarak yorumladık ve mutlu olduk. Hedefimiz ikindi namazını Afyon’da kılıp akşam yemeğini yedikten sonra da Hoca’ya Afyon’un meşhur “Kaymaklı Ekmek kadayıfı” almaktı hediye olarak.

“Osmaneli’nin karpuzu iyidir.” dedi Osman. “Yol kenarında satıcılar da vardır. Tam da karpuz zamanı.” Bu bilgi doğrultusunda Osmaneli’nde ilk gördüğümüz yol kenarı tezgahında durduk. İki karpuz iki de kavun satın aldık. Hem yeriz hem de Hoca ikram eder gelen misafirlerine diye düşündük.

Planladığımız üzere Afyon’da yaygın bilinen bir alış-veriş merkezinde durup ikindi namazı kıldıktan sonra akşam yemeğini yedik. Şimdi hedefimiz Isparta. Ama akşam namazını ezanı duyduğumuz ilk camide kılma kararı verdik. Sandıklı’ya vardığımızda hava kararmıştı. İlk ışıklardan sola şehir içine doğru dönmeye başladığımızda akşam ezanları okunmaya başlamıştı. Karşımıza çıkan ilk cami, Eski Sanayi Camii. Camiye girdiğimizde taze sesli çocuğun kaameti bitmek üzereydi. Cemaate yetişmenin sevinci namaz sonrasında da devam etti.

Durmuş hocanın evine vardığımızda da yatsı ezanları okunuyordu. Durmuş Hoca balkondan karşıladı bizi ve büyük bir sevinç ile kucaklaştık. Bekir Hoca ve İrfan Bey de bizim gelmemizi

beklemişler. Hocanın sevincine ortak olmuşlar. Bekir Hoca Isparta'nın bilinen simalarında şimdi emekli ama Allah yolunda gayrete devam ediyor. İrfan bey ise Hocanın liseden sınıf arkadaşı imiş. İstanbul'da da birlikte okumuşlar. Hoca İTÜ'de okurken İrfan bey de İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesinde okumuş. Birbirlerine kol kanat olmuşlar tüm hayatları boyunca. İrfan bey Orman Bölge Müdürlüğünden emekli olmuş. Sade, gayretli, pırıl pırıl bir anadolu insanı. Durmuş Hocanın neredeyse yarım asırlık dostu. Ne güzel bir dostluk değil mi?

Yol yorgunu olmamamıza rağmen, hocanın sade mutfağında çay, sohbet ve muhabbetten geri durmadık. Bölgeyi karış karış bilen biri olarak İrfan Bey bizim için alternatifli bir gezi planı yapmış, krokilerini bile çizmiş. Eğirdir, Aksu, Zindan Mağarası, Baraj Gölü tercih edilebilecek rotalardan birisi bu.

Hoca, salonu pandemide çalışma stüdyosuna döndürmüştü. Ortaya bir masif meşeden masa yaptırmış. Işıklandırma ile hocanın tüm zoom seminerlerini buradan verdiğini anlıyorum. Hocaya Osman bey kendi çektiği İran. Fotoğraflarından birini hediye etti. Bir diğerini de bana. Hediye takdimi töreni ardından ben salondaki kanepayı açıp uyumayı tercih ettim. Osman bey diğer odada uyudu.

Sabah namazında Durmuş Hoca ile cemaat yaparak namazımızı eda ettik. Namaz sonrası Osman Bey de sohbete katıldı. Biraz uyuyalım desek de sohbet baskın çıktı ve hocada her zaman çay ve kahvenin en iyisinin bulunduğunu bildiğim için nefis bir filtre kahvesiyle sohbeti süsledik. Hocanın sağlığı gayet iyi, ancak dizlerinde sorunlar var. Fizik tedavi görüyor. Her zamanki gibi okuma, yazma ve zoom seminerlerinden vakit kalmıyor Hocaya.

Kahvaltıyı Eğirdir Gölünün kenarında uygun bir yerde yapmayı düşünüyorduk ancak vakit ilerlediğinde kahvaltıyı evde yapmaya karar verdik ve Osman bey ile birlikte muhteşem bir kahvaltı hazırladık. Hoca bakkaldan ekmek ve simit aldı geldi ama evde zaten ekmek varmış. Orta karar acılı menemen, kızarmış ekmek, kaymak, bal, köy domatesi, biber...

Kahvaltı sonrası Eğirdir'e gidip ada turu yapmak için yola çıktık. Cumartesi sabah yollarda kimseler yok. Yaz sıcakları da artık yok. Eğirdir aynı Eğirdir ama daha sakin henüz pandeminin etkileri kaybolmamış. Gölün suyu biraz çekilmiş. (İlginç bir tevafuk, akşam haberlerde Eğirdir

gölündeki su seviyesinin düşmesinin tehlikeli boyutlara vardığı ile ilgili bir haber vardı.) Kuraklık, göllerin ve derelerin kuruması çok ciddi bir tehlike ve artık kapımıza gelip dayanmış durumda. Adanın kuzey kıyısında bir kafe de kahvelerimiz içip yola vurduk kendimizi. Hedefimiz adayı ve gölü yukarıdan seyredeceğimiz bir mekan. Burası şirin bir kafe, sahibi Durmuş Hocamın akrabası. Sevinçli bir hoş geldin ile karşıladı bizi. Çaylarımızı içtik.

Göl manzarası muhteşemdi. Şirin mekanın şirin de bir bahçesi var. Starking elmaları dallarda kıpkırmızı. Orijinal dayanılmazlığında. Şeftali dalları da eğilmiş.

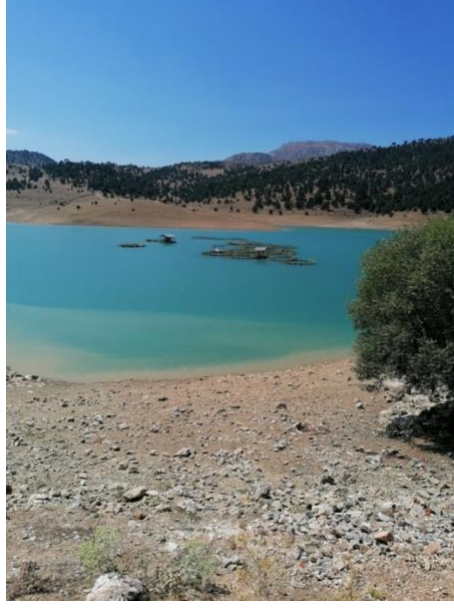

Yola devam kararı ile aşağı indik ve Aksu'yu hedefledik. Yolda hoca bu yol üzerinde belki 100 yıldır her hafta kurulan ve iğneden ipliğe, meyveden, kuruyemişe, alet edevattan, kayış, at koşumlarına kadar her şeyin satıldığı Pınar Pazarını hatırladı. Bu çevrelerde bu Pazar görülmeden alış veriş yapılmaz, her ihtiyacın mutlaka Pınar pazarında bulunabileceği yaygın inancını tekrarladı. Pazarın ne gün kurulduğunu hatırlayamadı ama muhtemelen pazar günü kuruluyordur tahmininde bulundu. Bugün Cumartesi olduğu için belki açık değildir dedi. Aksu merkezi geçtik ve Pınar Pazarı işte sol tarafımızdaydı. Birkaç sebze-meyve satıcısı da vardı. Arabayı park edip tahta merdivenden Pazar yerine indik. Burası son derece şirin ve serin bir mekan. Ağaçlar, gölge ve yeşillik. Bir köşede şirin bir cami ve kahvesi de var. Satıcılar sabah bahçelerinden tarlalarından topladıkları taptaze ürünlerini burada satmaya getirmişler. Armut gözüme çaptı ve üç armut üç şeftali satın aldım. Cami çeşmesinde yıkayıp kahvede armut yeyip çay içtik. Köylülerin bahçelerinden toplayıp getirdikleri domatesleri çok hoşumuza gitti. Osman'la birlikte İstanbul'a götürmek üzere domates aldık.

Şimdi hedef zindan mağarası. Aksu merkezden tabelaları takip ettik. Köyün çıkışında Zindan mağarası tabelasını gösterdiği yolun başında polis aracı solda park etmiş, kırmızı beyaz şerit çekilmiş ve sağ kenarda da görevli bir memur. Hocaya dedim ki “buraya kadar geldik, ne olur konuş şu memur ile de biz gidip görelim bu mağarayı.” Memurun önünde durdum. Camı indirdim. Durmuş Hoca memura “selamünaleyküm” dedi. Memurun cevabı “Aa, dayı sen misin? Hoş geldin.” Murat büyümüş, bekçi olmuş. Murat, zindanın pandemi nedeniyle kapalı olduğunu ama görmek istesek gidebileceğimizi söyledi. Murat’a teşekkür edip devam ettik. Arkamızda bir araç daha Murat’ın yanından geçti. Arkamızdan bizi takip etti. Burası tam bir doğa harikası yol. Sağlı sollu çam ve çınar ağaçları, yolun kenarın bir dere.. Serin bir yol. Birkaç kilometre sonra sağda bir alabalık tesisi gördük. Aaa nasıl olur burası kapalı bir yol ama burada bir tesis var. Devam ettik. Zindan mağarasına geldiğimizde mağaranın kapalı olduğunu gördük. Meydanda da kimseler yol. Ama yol devam ediyor. Durmuş Hoca “şu yoldan devam edelim.” Dedi. Peki. Yol gerçekten çok güzel. Az daha gidince Durmuş Hoca çok sevindi. “Bu yolun sonuna kadar gidelim arkadaşlar. Ben bu yolu hiç görmedim. Çok heyecanlıyım” dedi. Durmuş Hoca gerçekten çok sevinçli ve heyecanlıydı. Onu böyle mutlu görmek bizleri de çok sevindirmişti. (Sadece bunun için ta İstanbul’dan buraya gelmeye değer diyorum kendi kendime.) Bu tali yolun nereye gittiğini Hoca da bilmiyordu. Zuhurata tabi olmuştuk. Bakalım mevla ne gösterecekti. Zaten öyle değil miydi farklı güzellikleri görmek için (herkesin gittiği/bildiği) “yoldan çıkmak lazım”..

Yolun solunda ırmak akıyor, sağda bir başka alabalık tesisi. Sonra Milli Park. Ama burası da kapalı kapı kilitli ve kimse de yok. Devam ediyoruz. Sağda bir alabalık tesis daha. Baysallar Alabalık. Kafamdaki Durmuş Hoca’nın evden çıkışta verdiği alında “Baysallar Alabalık” yazdığını hatırladığım şapkayı elime alıyorum. “Benim şapkanın alabalık tesisi burasıymış hocam” diye espri yatım. Devam ettik.

Sol tarafta baraj gölü görüldü. Barajın göğsünde yazılı DŞİ harfleri tüm ihtişamı ile okunuyor. Baraj su toplamış ama suda azalma bariz görünüyor. Barajın ortasında alabalık havuzları da var. Barajın sonuna kadar gidiyoruz. Sonunda otlayan inekler var. Barajı besleyen küçük dereyi görüyoruz.

Barajın bittiği yer diyebileceğimiz bir noktada sağda bir kıl yörük çadırı ve çevresinde bazı müstemilat görüyoruz. Müstemilatın bahçesine arabayla girdik. Çıkan olmadı. Kornaya bastık yaşlı bir amca kapı önüne çıktı. Durmuş hocam amcaya buranın neresi olduğunu sordu. “Bursa sorkun yaylası” oldu cevap. Durmuş hoca sohbet ederken ben ve Osman biraz ayaklarımızı açılın diye sağa sola yürüdük. Ama konuşmaları duyuyoruz. “Yol şuradan devam ediyor ama sizin arca uygun değil. Bir miktar daha gidebilirsiniz belki ama daha sonra geri dönmeniz gerekebilir.” Burada küçük baş hayvan besliyorlar. Koyunlar ve keçiler karşı dağın eteklerinde gölgeleniyorlar. Ben de gördüm gölgedeki hayvanları.

Yaşlı amcanın gösterdiği yoldan devam etme kararı alarak arabaya bindik. Ancak amcanın dediği gibi yol arabaya uygun değildi bir süre sonra artık geri dönmemiz gerektiğini düşündük ve daracık yol çok sayıda manevra yaparak geri döndük. Şimdi hedefimiz bir su başında abdest alıp öğle namazı kılmak. Barajın yanında akan yolun üstünde akan bir su görmüştük belki orası uygun olur. Oraya vardığımızda birkaç kişiden oluşan bir erkek grubunun orada olduğunu gördük. Rahatsız etmeme adına devam edelim dedik. Bir sonraki çeşmeden su akıyordu. Mili Park’ın tüm tesisi görüldüğünden ben “burada duralım” dedim. Ancak tesisin kapalı olduğu ve hiçbir memurunda olmadığı gerekçesi ile durmadan devam ettik.

Solda Baysallar Alabalık tesisine geldiğimizde artık burada duracağız ve “Tanrı Misafiri” diyerek orada abdest almak ve namaz kılmak istediğimiz beyan edecektik. Sürgülü demir kapının önünde durduk. Arabadan indik. Ben kapıya yürüdüm kapının açılacak bir kolu, bölümü yok. Durmuş Hocam ve Osman Bey birlikte selam verdiler içeriye. İçerideki çardakta elinde balık olan orta yaşlı sarı sakallı genç “buyurun, ne istiyorsunuz” dedi. “Tanrı Misafiriyiz” dedik. Balık mı satın alacaksınız diye sordu. Biz yok balık almayacağız. Dedik. Daha biz başka bir şey sormadan “ben buranın elemanıyım balık yok” dedi ama hemen ardında “Ooo Hocam Sen misin? Buyurun... Buyurun... Oğlum aç kapıyı” dedi. Hepimiz şok içinde açılan kapıya ilerledi. Sarı sakallı genç adam “Hocam, Buyurun. Ben Arif, Arif Baysal” dedi.

Çardağa geçtik. Arif, durmuş hocanın amcasının torunu. Bu mekanın sahibi genç bir işadamı. Tanıştıktan sonra abdest ve namaz kılmak için izin istedik. Bize balık ikram etmek istediğini söyledi. Biz çay yeterli olur dedik ve hemen çay yapma işlemi başlatıldı. Seccadeler getirildi. Öğle namazını çardakta cemaatle eda ettik. Huzur veren bir mekan burası. Dört bir taraftan so sesleri. Yumuşak, ferahlatıcı ve dinlendirici. Namaz sonrası çayları doldurduğumuzda Arif’in eşi Sevgi hanım geldi. Hoşgeldiniz dedi. Sevgi hanım da Durmuş hocanın uzaktan akrabası. Hatta birkaç gün önce bir düğün vesilesi ile Durmuş Hocanın kız kardeşinin evinde misafir olmuş Sevgi hanım. Sevgi Hanım çok becerikli ve çalışkan bir hanım. Mart sonu buraya geliyor ve Eylül başına kadar burada her türden kışlık erzakını yetiştiriyormuş. Turşu, yoğurt, peynir, konserve daha aklına ne gelirse Sevgi hanım burada bizzat kendisi hazırlıyor. İki oğlan çocuğu annesi. Maşallah.

Bu esnada Arif’in mangalı yaktığını gördüm. “Zahmet etme biz yemeğe kalmayacağız.” dedikse de devam etti. Biraz sonra da havuzdan balıkları çıkardığını gördüm. Bu arada aramızdan sessizce ayrılan Sevgi Hanım elinde tepsi ile geri geldi. Zeytin yağı ve tuz dışında tüm içeriğini kendi yetiştirdiği çoban salata, yoğurt ve bal. İşte anadolunun misafirperverliği. Tabakları, bardakları da Arif-Sevgi çiftinin iki oğlu masaya getirdiler. Beyefendi çocuklar. Sessizce gelip sessizce ayrıldılar ortamdan. Arif, mangalda pişirdiği balıklar tabaklarımıza koydu. Buranın suyu soğuk olduğu için bu balıklar 2.5 yılda yenebilir hale geliyor, biraz daha sıcak suya sahip diğer

çiftliklerde ise 13 aya kadar kısılabiliyormuş balığın yetişmesi. Ancak lezzeti az oluyormuş. Gerçekten alabalığın en lezzetli halini yedik. Salata, turşu ve acı sos da mükemmeldi. İki çeşit bal ile “Gök Sofrası” tamamlandı. Ballardan birisi çam balı diğeri ise tam bir kekik balı idi. Dolu dolu çam ve kekik kokusunu hissettik balı ağzımıza aldığımızda.

Teşekkür, ziyade olsun ve el sağlığı dileklerimiz memnuniyetimizi tam olarak dillendirememiştir. Yaşadığımız sanki bir rüya, ama bir Gök Sofrası ile ikramlandığımız kesin. Yemek sonrası Arif’in ağabeyi İsmail de geldi. İsmail de iş adamı benzer balık çiftliklerinin sahibi. Balık çiftliklerinin birisi de Eğirdir yolu üzerindeymiş. Sabah yanından geçmiştik. Elazığ ve Malatya’da da balık çiftlikleri var. Tüm dünyaya alabalık satıyorlar. Ne güzel değil mi? Anadolunun bağrında mütevazı girişimciler kurdukları işletmeler ile insanların beslenmesi için balık yetiştiriyorlar, ülkeye döviz kazandırıyorlar. Takdir ettik, memnun olduk, mutlu olduk. Artık veda vakti gelmişti. Nasıl teşekkür edeceğimizi bilemeyen bir tavır ile vedalaştık. “İstanbul’a geldiğinizde mutlaka haberimiz olsun.” diyerek minnetimi dillendirmiş oldum.

Allahım bu yaşadığımız neydi. Hiçbir plan yapmamıştık. Hiçbir haber göndermemiştik. Ama huzur veren bir ortamda dinlendik, namazlarımızı eda ettik, mükemmel bir sofraya ile de ikramladık. Bu tam bir ilahi ikram oldu. Gök Sofrası.

Baysallar alabalık çiftliğinden ayrıldıktan sonra “mutlaka zindan mağarasını görmeliyiz” diye karar aldık. Kısa bir yolculuktan sonra mağaranın önündeki alanda durduk. Mağara, dağa giren bir oyuk. Bir dere var bu meydan ile dağın arasında. Derenin üzerinde Roma döneminden kalma bir köprü. Restore edilmiş ama orijinalden izler de taşıyor. Bu köprüden geçtiğimizde Roma döneminde kalma taş oymaları, sütun başları ve yazıtlar gördük. “Vaktiyle buradan bir medeniyet geçmiş” diye yorum yapıyorum kendi kendime. Kapıdaki levhadan okuduğumuza göre 765 m derinliği olan bu mağarada içerisinde değişik doğal oluşumlar da var ancak mağaranın kapısı kilitlenmiş ve hiç kimse de yok ortalıkta. Kilitli kapıya kadar gidip kapıyı zorladık ama sonuç yok.

Osman Bey ve ben günlük yürüyüş yapan insanlarız. Dün ve bugün bu düzenli yürüyüşlerimiz yapamamıştık. Bu düşünceyle Osman, dere kenarını göstererek, “şöyle bir yürüyelim” diye aşağıda doğru dağ ile ırmak arasını gösterdi. “Tamam gidelim deneyelim şansımızı bakalım ne

kadar yürüyebiliriz” diyerek yürümeye başladık. Durmuş Hoca da ardımız sıra geldi. Aman Allahım bu ne en güzel yürüyüş parkuru böyle !.. Solda şırıl şırıl akan bir dere ve çınar ağaçları, sağımızda sarp dağ ve hemen yanı başımızda kızılcağaç ağaçları. Doğa harikası bu yürüyüş yolunun sonuna gelince artık dönelim dediğimiz yerde de bir çeşme ile karşılaştık. Buraya kadar yaklaşık 4000 adım atmıştık. Geri döndüğümüzde Durmuş Hoca'nın da bizi takip etmiş olduğunu hayret ve mutlulukla gördük. Hoca keşke günlük düzenli bir biçimde bu kadar da olsa yürüyebilse. Geldiğimiz yolu Durmuş Hoca'yla birlikte dönerken Hoca bize “hakikat”ten bahsetti. Hakikati soğanı oluşturan katlara benzetti. Her kabuğu kaldırdıkça yani bir kabukla karşılaşıyoruz. En son soğanın cücüğünü de açtığımızda ortada soğan diye bir şey kalmıyor. Hakikat böyle bir şey biz ona ulaşmaya çalıştıkça hakikat biraz daha öteye gidiyor. K.Popper'ın yanlışlanabilirlik ilkesi: En iyi kuram zamana bağlı olarak yanlışlanabilir, çürütülebilir olan kuramdır! ... Ona göre bilimselliğin ayırıcı özelliği yanlışlanabilir olmasıdır. Buna suyun kaynama derecesini örnek olarak verdi. Su 100C’de kaynar. Suyun deniz seviyesinden yüksekte 100C’den düşük bir sıcaklıkta kaynadığı görülünce bu tespit tekrar düzeltilmiştir. Kuramlarımızı yanlışlardan arındırarak gerçeğe “hakikat”e daha yaklaşabileceğimizi söyledi. Yani sürekli bir arayış, ulaşılan yerle (şeyle) yetinmeme. (Bir an Aristoteles’in peripatosu (öğrencileriyle yaptığı yürüyüş esnasındaki felsefi sohbetleri) aklıma geldi) Zaten felsefe de yolda olmak değil miydi? Bugünlük dersimizi de almıştık.

Bu yürüyüş de bizi mutlu eden bir başka ilahi ikram oldu. Zindan mağarası önünde yeniden oyma taşları ve kitabeleri inceleyip arabaya bindik. Şirin yoldan geri Aksu’ya dönüyoruz. Hedefimiz ikinci namazını Pınar pazarındaki camide kılmak. Hem belki yeni satıcılar yeni ürünler de getirmişlerdir. Öyle de yaptık. Pınar pazarındaki camide abdest alıp namaz kıldık. Birkaç meyve satın aldık ve çay içtik yan taraftaki bahçe kahvede. Pazardaki mor sivri biber dikkatimi çekti. Eminim çok acıdır. Almaya cesaretim olmadı ama resmini aldım. Artık günü tamamlamıştık. Eve dönebiliriz.

Aynı yoldan geri Eğirdir'e döndük. Yolda "Kovada Gölü Milli parkı" tabelasını gördüm ama gruba dillendirmedim. Eğirdir'e vardığımızda "Kovada Gölünü de görseydik" dedi Osman bey ama artık dönemezdik. Ada etrafında bir tur daha attık. Sabahki sakinlik gitmiş adanın misafirleri var artık. Ama yine de pandemi mahzunluğu görülüyor her bir yanda.

Artık eve dönme vakti. Akşam ezanı okunduğunda ben aşırı biçimde tozlanmış arabamı yıkatmak üzere bir oto yıkamacısındaydım. Durmuş Hocam ve Osman Beyi eve bırakmıştım buraya gelmeden. Arabanın yıkanmasını beklerken Yıldırım Oğur'un yazdığı uzun Afganistan konulu yazısını okudum. Bugünlerde gündemde Afganistan var. Gelirken de Osman bey ile bu konuyu konuşmuştuk. Yazıdan okuduğuma göre son 120 yıllık Afganistan tarihinde 30 defa Afganistan bayrağı ve Milli marşı değişmiş. Aman Allahım. Her 4 senede bir yeniden. Bu nasıl bir çalkantı böyle. Bizde de her 10 yılda bir benzer çalkantı oluyor ama biz elhamdülillah bayrak ve milli marş değiştirmedik son 90 yılda.

Eve döndüğümde Osman bey çayı demlemişti. Akşam namazını kıldık. Tam mutfak masasında çay eşliğinde sohbet başlayacakken Bekir Hoca da katıldı bize. Keşke gündüz de beraber olabilseydik dedik. Masada ana konu yine Afganistan oldu. Durmuş Hocam Ankara'dan tanıdığı bir Afganlıya telefon etti. Türkiye'de okumuş Türkiye'de evlenmiş bu arkadaş konuştuğumuz an itibariyle Afganistan'da idi. Maarif Vakfının Afganistan sorumlusu imiş. Maarif Vakfının Afganistan'daki 20 okulunda 7000 öğrencisi olduğunu hayretle öğreniyorum. Son çalkantılar bu okullara hiçbir zarar vermemiş. "Taliban, sağlam imanı olan insanlar ama dünyayı algılamaları bizden farklı" yorumunu yaptı. Ülkedeki gruplar arasında bir diyalog oluşturma konusunda samimi gayretleri olduğunu ifade etti. Bu görüşme beni Afganistan konusunda ümitlendirdi doğrusu. Allah Afganistanlı Müslümanların yardımcısı olsun.

Bekir Hoca'nın kıldıracağı yatsı namazı sonrası istirahat için odalarımıza çekildik. Günün yorgunluğu ve mutluluğu içinde sabah namazında buluşmak dileklerimizle uyuduk. Tüm

yorgunluğumuza rağmen sabah namazında buluştuk ve bir miktar daha dinlenme kararıyla saat sekizde yeniden uyandık. Masada patates kızartması bile olan mükemmel bir kahvaltıya Bekir hoca da katıldı. Kahvaltı sonrası vedalaşıp İstanbul için yola çıktık.

Bu kez sadece öğle namazı için yolda durmaya karar verdik. Afyon'u geçtik. Afyon çıkışında Halil abinin tarif ettiği "Mehmet bey Çiftliği"ne uğramak üzere Bayramgazi Köyünden sola saptık. Bu da bir başka macera oldu. Bunu belki başka bir zaman anlatmak daha iyi olur. Girişimci insan Mehmet Bey. Yetmişine dayanmış yaşına rağmen bir heyecanla modern bir keçi çiftliği kurmuş. 200'e yakın koyu-keçi besliyor. Keçi sütünden mamüller alıp yola geri döndük.

Pamukova mevkiinde büyükçe bir yol kenarı dinlenme tesisinde öğle namazı kılıp çay içtik. Bu tesislerde mevcut abdest alma ve namaz kılma mekanlarını temizliği mutluluk verici gerçekten. Tekrar arabaya dönüp Kuzay Marmara Otoyolunu kullanarak Osman Bey'i Bulgurlu'daki evine ben de Maslak'daki evime döndüğümde arabanın çıkışta sıfırladığım kilometre sayacı 1400 km'yi gösteriyordu.

Giderken yedi buçuk saat dönerken sekiz saate yaklaşan bu iki gecelik seyahat hepimize mutluluk ve ferahlık vermişti. Biraz yorulmuştuk ama sadece Allah rızası için çıkılan bu yolculuk bizlere ikramlarla geçti. Fiziksel yorgunluk belki ama ruhi dinlenme hepimizde aşıkardı. Elhamdülillah.

Ali Demir, 23 Ağustos 2021, Pazartesi saat 08.00